Abba Hillel Silver Collection Digitization Project
Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series V: Writings, 1909-1963, undated.

Reel	Box	Folder
183	68	809

Israel address, 1951.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

Israel May 1951

I should like to set a few things straight now that I am visiting Israel. I do not like to speak about myself, although at times it becomes necessary.

I have been aware for some time now of a wide-spread propaganda in this country motivated by violent political partisanship to the effect that Dr. Silver is a black reactionary in league with the most backward economic forces in America, that he is the enemy of labor, and that he belongs to the extreme rightist branch of the Republican Party in the United States.

I must say that the origin of this lying propaganda is not Israel but the United States. From there, through channels well known to me, they have percolated into this country.

Prior to the time that I stepped into the leadership of the Zionist Movement in the United States, the leaders of our Movement were nearly all identified politically in one form or another with the Democratic Party. This was their privilege, and there is no criticism attached to it. Their identification, however, with the Democratic Party in office inevitably stultified an aggressive Zionist policy vis-a-vis the government which was, to say the least, neutral or indifferent to our cause. They could not be expected to attack the very administration in whose success they were interested and in whose behalf they were eager to hold the friendship of American Jewish citizens. They were satisfied with obtaining from time to time sweet and meaningless reassurances and promises which left our Movement, as far as positive action was concerned, exactly where it was all along. For five years we could not get the President of the United States to express himself even on the subject of the infamous White Paper. The policy of our government went hand in glove with that of Great Britain.

WRHS ARCHIVES

at the urging of Dr. Weizmann, and Dr. Wise and others

When I came into the leadership of the Movement, I realized the utter futility of following in the footsteps of my predecessors. I realized that the critical area for our Movement from then on was the United States - not Great Britain. If we failed in the United States, we failed as far as international support for our Movement was concerned. The desperate hour called for the total mobilization of American Jewish public opinion in order to bring pressure upon the administration to move positively and definitely in behalf of our cause at a time when the sands of history were beginning to run out. It was necessary to bring forcibly to the attention of the American people the failure of the administration to do anything positive in behalf of the Zionist cause.

The surest way to get the Democratic administration to move was to stir up the Republical Party. Ours, as you know, is a two-party system of government. If we could succeed in getting the leaders of the Republican Party to speak up for us, we might disturb and arouse the Democratic administration. It might begin to worry about the continued adherence of the masses of the Jewish citizens to it if they were made aware that the Democratic Party was letting them down at a time when the fate of the Jewish people was hanging in the balance.

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

And so I proceeded to cultivate the leadership of the Republican Party. Fortunately, I was able to win their sympathetic understanding and cooperation. After I succeeded in getting a pro-Zionist resolution incorporated in the national platform of the Republican Party, it was not difficult to get a similar plank introduced later on into the platform of the Democratic Party. When the titular head, or Presidential candidate, of the Republican Party spoke up for affirmative action in behalf of the Jewish State, it was no longer hopeless to try to get the Democratic administration to speak up - and not only to speak up but to take definite action in our behalf for, being in power, action was expected from it.

This was the line which I followed during the 2 years of bitter struggle to pass a pro-Zionist resolution in the Congress, the U.S. against the adamant opposition of Pres. Roosevelt and the State Department.

Naturally, the political leaders of the Democratic Party in Washington, especially the Jewish politicians, did not like this prodding and probing and what they called embarrassment to which their administration was being subjected. Naturally, they turned against the man who was responsible for it all. Naturally, also, they sought to discredit him by passing the word down the line that he was doing it not because he was the leader of the Zionist Movement, but because he was in cahoots with the Republican Party and was primarily interested in the election of its candidates.

My friendship with Senator Taft, who is the Republican Senator from my home state, was seized upon as proof of this contention. Senator Taft is known to be a conservative in his political and economic views. Some of his enemies call him a reactionary. I do not see eye to eye with many of Senator Taft's political and economic views. I never have. I do not belong to his party. I belong to no political party in the United States. I have on occasions voted the Democratic ticket and on other occasions voted the Republican ticket. I voted twice for President Roosevelt. I refused to vote for him for a third term. I regarded that as contrary to the tradition of American democracy. As you probably know, an amendment to the Constitution of the United States has since been adopted which makes a third term for a President from now on impossible. I have been in agreement with Senator Taft and other leaders both in the Republican and the Democratic Parties of the United States and with, I believe, most of the people of America in opposition to American intervention in the Korean war. I have disagreed with him, however, in the matter of the recognition of the present government of China which he opposes and which I favor. We hold opposing views on the subject of Formosa and American cooperation with Chiang kai Shek and on general policies with reference to the Soviet Union. Senator Taft favored the McCarran Bill on subversive activity in the United States. I sided with President Truman in condemning the bill as anti-American.

WRHS AMERICAN JEWISH ARCHIVES

I have followed my own line on basic economic and political issues in America, and my record will show that it has not only been a liberal and progressive line; in fact, it has frequently been denounced as radical. I was in the forefront of those who championed the cause of organized labor, of the closed shop, of social legislation in my state and in the nation. I have been called "the father of unemployment insurance in Ohio."

Before partisan political interests dictated a different policy a few years ago, the Poale Zion party in the United States was among my firmest supporters in the American Zionist Emergency Council, eager to have me address its big rallies, and invited me to join their fraternal insurance organization, which I gladly did.

I mention all these things not by way of apologetics, for I stand in no need of them, but in order to counteract a propaganda which is being assiduously spread through the ranks of those who cannot be informed about the real facts. I owe this to my friends. My enemies I do not hope to persuade.

There is another bit of partisan propaganda that I should like to expose. This, too, is being used by the same political partisans. It was voiced not so long ago by a member of the Cabinet in a debate in the Knesset in connection with the bill for the floating of the Israeli bonds. This Cabinet member expressed the thought that she "prefers those so-called assimilationists who came to the aid of Israel and of Zionism to one who had been a Zionist for fifty years, but because he was defeated in the attainment of his personal ambitions, he did not have the courage to rise to the challenge of the great hour, and has removed himself to the side-lines." In the same breath I have been attacked by members of the same party not for standing on the side-lines, but for interfering in the affairs of Israel and for seeking to dictate policies here - all of which leaves me very much confused. I do not know what personal ambitions this speaker may be referring to. I have no personal ambitions in connection with the Zionist Movement. I have held every key position within the competence in the Zionist Movement other than that, of course, of the President. I never

sought those offices. They came to me. I have never sought any office in my life. I am not seeking the office of the president of the World Zionist Organization. Interested parties have begun to electioneer against me without even waiting for me to announce myself as a candidate for the office. Perhaps they are judging me by their own consuming ambitions which seem to know no bounds.

I do not know what is meant by my not rising to the challenge of the great hour and removing myself to the side-lines. I did not remove myself. I was removed. Through the unwarranted and unwise intervention of Israeli political leaders in the affairs of American Zionism, I found myself unable to continue my work as head of the American Section of the Jewish Agency with either efficiency or with self-respect. I was maneuvered out of the position which I occupied by the very people who are now criticizing me for standing on the side-lines. They preferred Montor and Morgenthau and Goldmann. They had them. They have them. Unfortunately, this was a very costly preference - not for them, but for Israel. The income of the UJA has steadily and sharply declined. Clearly they did not want me to continue in my leadership. What is it that they are complaining about now?

Since I relinquished my office as Chairman of the American Section of the Jewish Agency and as head of the American Zionist Emergency Council, I have continued in my capacity as a private citizen, so to speak, to do all I could to help along in the work. I think that the Israeli Ambassadors in Washington, both Mr. Elat and Mr. Eban, will testify to the fact that whenever my help was asked for on important matters in Washington, it was promptly forthcoming. They were gracious enough to acknowledge my cooperation in writing. This cooperation has continued to this day. I have addressed Zionist meetings in dozens of cities in the United States since my official retirement in the last few years, UJA campaign meetings, and campaign meetings for Zionist funds of all kinds, and Zionist conferences and conventions.

WRHS AMERICAN JEWISH ARCHIVES

In the few weeks prior to my coming here, I covered over 5,000 miles in the United States for the UJA, speaking in such cities as Indianapolis, Kansas City, Lose Angeles and elsewhere.

If more of my cooperation was needed, the political leaders h re in Israel certainly gave no indication of it. When the 40 odd American community leaders were invited to come to Israel by the Prime Minister to talk over the needs of Israel and the proposals for meeting them, no invitation was extended to me. Quite late and as an after-thought two days before the meeting was to be held in Israel, an invitation was also sent to me, which, because of lack of time for clearing my schedule, I was unable to accept. There was no great anxiety on the part of these leaders and their collaborators in New York to invite me to attend the National Conference in Washington where these proposals were brought to the representatives of American Jewry.

I have not complained then; I am not complaining now. I have never solicited invitations from anyone, but I resent unwarranted and malicious criticism on the part of those who have done their best in recent years to undermine my usefulness to Israel in the United States.

WRHS ARCHIVES

„איין פאלק, איין ארגאניזם, איין צוקונפט"

(סוף פון זייט 1)

און דויערט שטענדיק. דער נעכטיקער טאג האט געשאפן אזא שטימונג און אזא בונד צווישן דעם יישוב און ד״ר סילווער.

אויפן פ[illegible] אין לוד

דער עראפלאן האט זיך פארשפעטיקט אויף 3 שעה, אבער די איבער 1500 מענטשן וואס זענען געקומען קיין לוד צו באגריסן ד״ר סילווער האבן געדולדיק געווארט ביז 10 אינדערפרי, ווען ס׳איז אנגעקומען דאס אמעריקאנער לופט-שיף. ד״ר סילווער האט זיך באגריסט מיט מיטגלידער פון דער ליטונג פון די אלגעמיינע ציוניסטן, מיט ד״ר בערנשטיין, ד״ר רימאלט, ד״ר סטופ, ברזילי, ניירעמבורג, אריאב, ד״ר פלעש א״א. נאכן איבערקומען דעם שטורם פון די פאטאגראפן איז דער גאסט באגריסט געווארן מיט בלומען דורך פרוי וואסערמאן, אין נאמען פון די אלג. ציונ. פרויען. אין נאמען פון דער שטאט תל-אביב איז ד״ר סילווער באגריסט געווארן דורך די וויצע-פרעזידענטן אינזש. היים לבנון און ד״ר כהן.

ד״ר סילווער איז ארויף אויפן באלקאן פון צווייטן שטאק און איז ענטוזיאסטיש באגריסט געווארן דורך דעם פארזאמלטן המון. אפטיילונגען פון „מכבי" און „זבולון" מיט זייערע פענער האבן זיך געבויגן ווען דער ארקעסטער האט געשפילט די „התקווה". פארן ארײנשטייגן אין אפענעם אויטא, איז ד״ר סילווער באגריסט געווארן דורך דעם פארבאנד פון די תימנים ביי דער אלג. ציונ. פארטיי, וועלכע האבן אים דערלאנגט בלומען. צווישן די אנגעקומענע געסט האבן זיך אויך געפונען דעלעגאטן פון 40 מעברות און בתי עולים.

ווען דער צוג פון אויטאס האט גערירט, האט זיך ארויסגעוויזן, אז איבער 200 אויטאס זענען נאכגעפארן דעם אויטא מיטן גאסט, וואס איז באגלייט געווארן פון לוד ביז ווילהעלמא דורך א גרופע פון שומרים אויף פרעכטיקע פערד, פארן אויעקפארן האבן די שומרים געשאסן פון די רעוואלווערן אויפן אראבישן שטייגער. א גרופע פון מאטאציקלען האבן באגלייט פוןביידע זייטן דעם אויטא פון ד״ר סילווער און ווייט פאראויס האבן צוויי פאליציאנטן אויף מאטאציקלען געמאכט וועג פאר דער לאנגער קאלאנע פון אויטאס.

אין פתח-תקוה

שוין אויפן וועג קיין פתח-תקוה, ווי למשל פאר דער „מחנה ישראל" האט אן עולם ענטוזיאסטיש באגריסט דעם גאסט אבער די שטאט פתח-תקוה, הגם פון דער שטאט-פארוואלטונג האט מען קיינעם נישט געזען, האט איבערגעשטיגן אלע דערווארטונגען. מאסן מענטשן און א גרויסע אפטיילונג פון „מכבי"-יוגנט האבן פארפלייצט דעם פלאץ וואו אויף א טריבינע, אויף וועלכער סזענען געזעסן ; י גאר אלטע תושבים פון דער עלטסטער יידישער שטאט, האט א גרופע פון צעירים באגריסט דעם גאסט אויף א זילבערנער טאץ מיט מצות און זאלץ. דער גאסט האט געענטפערט אויף דער באגריסונג פון ה׳ גארדאן, דעם פארשטייער פונם ארטיקן סניף פון די אלג. ציוניסטן.

פון פתח-תקוה איז די קאלאנע אוועק קיין רמת-גן, וועמנס ערן-בירגער איז ד״ר סילווער. דא איז דער המון געווען נאך גרעסער ווי אין פתח-תקוה. ד״ר סילווער האט געענטפערט אויף דער באגריסונג פון וויצע-פרעזידענט פון דער שטאט אינזש. אייזענשטיין, און ער האט אונטערגעשטראכן, אז אין די איצטיקע שווערע צייטן פון מדינת ישראל, שטייט דאס אמעריקאנער יידנטום זייט ביי זייט מיטן יישוב.

אין תל-אביב

נאך די ענטוזיאסטישע אויפנאמעס אויפן וועג, האט שוין קיינעם נישט געוואונדערט די איבערפולטע גאסן אין תל-אביב און דאס הערצלעכע באגריסן דעם גאסט דורכן פובליקום. דער צוג אויטאס האט זיך אפגעשטעלט אויפן מוגראבי-פלאץ, וואו הונדערטע „מכבי" מיטגלידער האבן באגריסט דעם גאסט. ד״ר סילווער האט ענטפערנדיק אויף א באגריסונג פון א יונגער מכבי-מיטגלידערין געזאגט, אז דאס אמעריקאנער יידנטום בילדעט צוזאמען מיטן יישוב „איין פאלק, איין ארגאניזם און איין צוקונפט".

די באוועגונג האט אויפן מוגראבי-פלאץ געמוזט אפגעשטעלט ווערן, ווייל דער פלאץ איז געווען איבערפולט פון צעשמייכלטע פנימער.

פארן ארייַנגאנג אין האטעל גת-רמון איז ד״ר סילווער פארבייגעגאנגען דעם ערן-וואך פון די „מכבי"-אפטיילונגען, און —

דערמיט האט זיך פארענדיקט דער פייערלעכער קבלת-פנים וואס דער יישוב האט געמאכט זיין ליבן גאסט, דעם ד״ר הלל סילווער.

עס מוז אונטערגעשטראכן ווערן דער פיינער, הארץ-רירנדיקער אויפטריט פון די הונדערטער און הונדערטער „מכבי"-מיטגלידער אין די אלע ערטער, וואו ד״ר סילווער איז באגריסט געווארן דורכן המון.

„טראנסילוואניע" די שיף פ...

(די שטימונג אין רומעניע.— פון וועלכע געגנטן קומ...

די שיף „טראנסילוואניע", וועלכע ברענגט אהער פון רומעניען 3 מאל אין חודש פון 1.200 ביז 1.500 עולים יעדעס מאל, ווערט אריין אין דער יידישער געשיכטע — צוזאמען מיט א סך אנדערע קלענערע שיפן, וואס האבן שוין בעת דער צווייטער וועלט־מלחמה, אונטערן רעזשים פונם דיקטאטאר אנטאנעסקו, אנגעהויבן זייערע נסיעות קיין ארץ־ישראל. יענע נסיעות זענען אפטמאל פארגעקומען אין ריזיקאלישע אומשטענדן, אזוי אז צוויי פון זיי האבן אפילו געהאט א טראגישן סוף.

די „טראנסילוואניע" האט ביז־איצט געבראכט אין לאנד־אריין אן ערך פון הונדערט טויזנט רומענישע יידן. לויט ווי מען מעלדעט פון בוקארעשט וועט די עליה פון רומעניען, אנגעהויבן פונם ו־טן מאי, באדייטנד פארשטארקט ווערן, ווייל די „טראנסילוואניע" וועט פון דעמאלט־אן 4 מאל א חודש אפשווימען פון קאנסטאנצא קיין חיפה און יעדעס מאל וועט זי ברענגען אהער אן ערך פון 1.600 ביז 1.700 עולים.

די שטימונג אין רומעניען איז נאך אלץ ווי פריער — אנטי־ציוניסטיש און די אנטי־ישראל העצע פון די יידישע קאמוניסטן, וועלכע זענען קאנצענטרירט ארום דעם אזוי גערופענעם „יידישן דעמאקראטישן קאמיטעט", גייט כסדר אן אין א נישט פארקלענערטער מאס. די ציוניסטישע פירער זענען נאך אלץ ארעסטירט. אבער, די ידיעה, וואס האט זיך דא נישט לאנג צוריק באוויזן אין דער פרעסע, אז זיי וועלן געשטעלט ווערן פאר א מיליטערישן געריכט, איז ביז איצט אפיציעל נישט באשטעטיקט געווארן.

ביז מיט עטלעכע חדשים צוריק איז די עליה פון רומעניען געקומען דער עיקר פון בוקארעשט גופא — דערקעגן איצט קומען דער רוב פון די עולים פון דער פראווינץ. די „טראנסילוואניע" האט לעצטנס געבראכט א סך יידן וואס האבן פריער געוווינט אין דער בוקאווינע, אין בעסאראביען און אויך אזעלכע וואס האבן געלעבט אין דער מאלדאווע און אין זיבנבירגן.

וועלכע רומענישע יידן ווערן נישט צוגעלאזט צו דער עליה?

לויט א פארארדנונג פון דער בוקארעשטער רעגירונג ווערן צו דער עליה נאך אלץ נישט צוגעלאזט אזעלכע יידן, וואס האבן פארן קאמוניסטישן רעזשים געהערט צו דער ציוניסטישער באוועגונג אלס פירנדיקע פערזאנען. ווייטער, באקומען נישט קיין אויסרייזע־דערלויבענישן נישט קיין דאקטוירים און נישט קיין אינזשעניערן — מיט זעלטענע אויסנאמען פון יונגערע פערזאנען, וועלכע האבן נאכנישט קיין פראקטיק — און בכלל יידן, וועלכע זענען, לויט דער אפשאצונג פון די הערשנדע פאקטארן, נויטיק פאר דער רומענישערווירטשאפט.

אזוי ווי די טראנסילוואניע-שיף קומט נאר אין קיין חיפה, ווערן דער רוב פון די נייע עולים איבערגעפירט אינם דורכגאנגס־לאגער „שער־העליה" — בעת דער איבריקער טייל ווערט פונאנדערגעטיילט אין די פארשידענע בתי־עולים און אין די „מעברות" — אינם גליל העליון, אדער אינם נגב. בלויז א קליינער טייל פון די נייע...

עריטרעער יידן פארן קיין ישראל

220 יידן זענען פארבליבן אין דער געוועזענער איטאליענישער קאלאניע עריטרעע — ווערט מיטגעטיילט אין א באריכט פון דעם פרעזידענט פון דער יידישער קהילה אין עריטרעע, מנחם יוסף. פון די פארבליבענע יידן שטאמען 160 פון אדען, 45 זענען ספרדים און 15 — אשכנזים. אלע וואוינען אין דער הויפט-שטאט פון עריטרעע, אסמארא. די קהילה איז פארמעל אנערקענט דורך דער בריטישער אדמיניסטראציע. זי האלט אויס א סינאגאגע און פארנעמט זיך מיט צדקה־ארבעט. די שול פון דער קהילה, וואס איז אנגערופן געווארן אויפן נאמען פון ענגלישן קעניג דזשארדזש דעם זעקסטן, און וואו די לערן־שפראכן זענען עברית און ענגליש, איז שטארק פארקלענערט געווארן צוליב דער אויסוואנדערונג קיין ישראל. אין דער שול געפינען זיך איצט סך הכל 15 תלמידים.

די פארבליבענע יידן אין עריטרעע אינטערעסירן זיך שטארק מיט מדינת ישראל און נעמען א גרויסן אנטייל אין דער קולטור־ארבעט פון ישראל-קלוב אין אסמארא. די עקאנאמישע לאגע פון די יידן איז נישט קיין גוטע, צוליב דעם קריזיס, וואס האלט אן אין דער קאלאניע שוין איבער צוויי יאר. די מערהייט פון די יידן זענען הענדלער, גאלדשמידן און ארבעטער. פון רעם אנטיסעמיטיזם, וועלכער איז פארשפרייט געווארן אין דער קאלאניע בעת ...ער הערשאפט פון די...

WRHS ARCHIVES

דר. א. ה. סילווער און...

(סוף פון זייט 3)

פאַרדינסטן פאַר דער באַוועגונג און פאַר דער מדינה, וועלכער זאָל פאַרקערפּערן נישט נאָר טאַלאַנט און פעאיקייטן, נישט נאָר פּאָליטישן חוש און וויזיע, נאָר אויך — און ספּעציעל — אידעאַליזם און איבערציייגונג אַז דער ציוניזם איז נישט אָפּהענגיק פון גוטע אָדער שלעכטע פּאָליטישע קאָניונקטורן, נאָר דאַרף און מוז עקזיסטירן אָן און פאַר זיך, ווי אַ זעלבסט־באַרעכטיקטע באַוועגונג, ביז וואַנען עס וועט זיך פאַרענדיקן דער פּראָצעס פון קיבוץ הגלויות.

אַזאַ פּערזענלעכקייט וועלכע פאַרקערפּערט די אַלע אייגנשאַפטן און איז ביכולת צוריק צו געווינען פאַר דער ציוניסטישער באַוועגונג איר קרוין און גלאַנץ פון אַמאָ־ליקע צייטן, און קען אָנהאַלטן אין די הערצער פון אַלע יידן דעם בטחון און גלויבן אין דער ענדגילטי־קער רעאַליזירונג פון ציוניזם, איז דר. אבא הלל סילווער.

דר. סילווער, מיט זיין פאַרגע־שריבענער, ליבעראַלער אידעאָלאָ־גישער אויפפאַסונג פון ציוניזם, מיט זיין טיפן אינטערעס אין דעם שעפערישן גייסט פון יידן אין גלות, אַלס אָנערקענטער מנהיג פון יידישן ישוב אין די פאַראייניקטע שטאַטן, און פון אַלגעמיינעם ציו־ניזם אין דערגאַנצער וועלט, איז די פערזאָן וואָס וועט געשטיצט ווערן אַלס פּרעזידענט פון דער ציו־ניסטישער וועלט־באַוועגונג, דורך די אַלע ציוניסטן וואָס שטעלן ציו־ניזם און מדינת ישראל העכער אי־בער פּאַרטיי־אינטערעס.

april 51

דער ריס אין אַלגעמיינעם ציוניזם

פון **דר. אבא הלל סילווער** •

[פון אַ רעדע געהאַלטן אין תל־אביב]

איך וויל זיך דאָ אָפּשטעלן אויף אַן ענין, וועלכער האָט אַרויסגערופן שטורמישע וכוחים אין ציוניסטישן לאַגער און האָט געגעבן אָרט ניט נאָר פאַר פאַרשיידענע אינטערפּרעטאַציעס נאָר אויך פעלשונגען פון פאַקטן. איך מיין דערביי די פראַגע פון אונזער סאָלידאַריזירן זיך מיט דער אַלגעמיין־ציוניסטישער פאַרטיי אין ישראל, אַ זאַך אַרום וועלכער עס ווערן פאַרשפּרייט פאַנטאַסטישע קלאַנגען.

אויפן לעצטן ציוניסטישן קאָנגרעס אין באַזעל האָט מען אונז, די אַמעריקאַנער אַלגעמיינע ציוניסטן, געבעטן זיך אָנצושליסן אין דער וועלט קאָנפעדעראַציע פון די אַלגעמיינע ציוניסטן. מען האָט אונז אויפגעקלערט, אַז אין דעם ישוב אין ישראל זיינען די אַלע עלעמענטן, וואָס געהערן ניט צו קיין שום פאַרטיי, ניט צום לינקן און ניט צום רעכטן פליגל, באַ׳עוול׳ט און זייערע אינטערעסן ווערן פאַרנאַכלעסיקט צוליב דעם, ווייל ס׳איז ניטאָ קיין קערפּערשאַפט אין וועלט־מאַסשטאַב, וועלכע זאָל וועגן זיי זאָרגן פונקט אַזוי ווי אַנדערע פאַרטייען זאָרגן וועגן די מיטגלידער פון זייערע אָרגאַניזאַציעס אין ישראל. כדי אויסצובעסערן אָט די לאַגע זיינען די אַמעריקאַנער אַלגעמיינע ציוניסטן אַריינגעטרעטן אין דער וועלט־קאָנפעדעראַציע. איך פּערזענלעך האָב אונטערשטיצט דעם דאָזיקן שריט און האָב זיך באַטייליקט אין דער ווידעראויפשטעלונג פון דער קאָנפעדעראַציע און אין איר אַנטוויקלונג.

ס׳איז געווען קלאָר פון ערשטן מאָמענט אָן, אַז צווישן די אַלגעמיינע ציוניסטן וועלן זיין פאַרשיידענע מיינונגס־אנשויאונגען ניט נאָר אין פּאָליטישע, נאָר אויך אין עקאָנאָמישע פראַגן און דאָך האָבן מיר ניט דערלאָזן אַז די דאָזיקע אונטערשיידן זאָלן אונטערגראָבן די יסודות פון דער קאָנפעדעראַציע. ביי פאַרשיידענע געלעגנהייטן האָבן מיר דערלויבט אונזערע פאַרטרעטער צו שטימען לויט דעם ווי זייער געוויסן האָט זיי דיקטירט, האַלטנדיק אַז זיי אַלע האָבן אַן אָרט אין דער ראַם פון דער אַלגעמיין־ציוניסטישער באַוועגונג, וועלכע האָט פּראָקלאַמירט אַז זי איז פאַרן פּרימאַט פון נאַציאָנאַלער דיסציפּלין און איינהייט, אין קעגנזאַץ צו די סעפּעראַטיסטישע טענדענצן פון רעכטס און פון לינקס: פאַרן אָפּהיטן פון נאַציאָנאַלן גלייכגעוויכט טראָץ קאַמפן איבער פּאָליטישע, סאָציאַלע און גייסטיקע פּראָבלעמען; פאַר דער אַנטוויקלונג פון אמת׳ן פאָרשריט, דעמאָקראַטיע און אינדיווידועלער פרייהייט; פאַר דערמוטיקונג פון פּריוואַטער איניציאַטיוו אין דער אינדוסטריע, אין האַנדל, אין דער לאַנדווירטשאַפט און אין פרייע באַרופן; פאַר אַן איינהייטלעכן, נאַציאָנאַלן שול־סיסטעם און פאַר דער עלימינירונג פון דער פּאַרטייאישער מאַשין פון דעם דערציאונגס־געביט און פאַר אַ יושר׳דיקן, גלייכן צוגאַנג און באַהאַנדלונג פון אַלע עולים דורך דער אידישער אַגענץ און אירע אינסטיטוציעס אָן וועלכן ניט איז אונטערשייד. מיר האָבן געמיינט, אַז אויף אַזאַ אופן איז אונז געלונגען אויסצואַרבעטן אַ פּראָגראַם, וועלכער פאַראייניקט אַלע טיילן פון אַלגעמיינעם ציוניזם.

אָבער שוין אין 1948 האָט זיך אין ישראל אָפּגעריסן פון דער אַלגעמיין ציוניסטישער פאַרטיי אַ גרופּע וואָס האָט זיך געגעבן דעם נאָמען „פּראָגרעסיווע״, וואָס האָט פאָרמירט אַ באַזונדערע פאַרטיי אונטער דעם דאָזיקן נאָמען און מיטן מאָמענט ווי דאָס איז געשען, זיינען די אַלע וועלכע זיינען מיט דער גרופּע ניט מיטגעגאַנגען, באַצייכנט געוואָרן ווי רעאַקציאָנערן. דאַרף מען טאַקע האָבן אַ זייער פּרעציזן מיקראָסקאָפּ, כדי צו אַנטדעקן די סובטעלע אונטערשיידן צווישן דער דאָזיקער „פּראָגרעסיווער״ גרופּע און דער אַלגעמיין־ציוניסטישער פאַרטיי.

ווען איך בין געווען דעם פאָריקן מאָל אין מדינת ישראל, אין אויגוסט 1948, האָב איך שאַרף געטאַדלט די דאָזיקע צעשפּליטערונג אין די אַלגעמיין־ציוניסטישע רייען און איך האָב זיי גערופן זיך צוריקצוקערן און זיך ווידער־פאַראייניקן. מיר האָבן גע׳טענה׳ט, אַז די דאָזיקע שפּאַלטונג קען ברענגען איינע פון די צוויי פאַרטייען, אָדער זיי ביידע צו אַ צושטאַנד פון פּאָליטישער הילפלאָזיקייט. איך האָב דאַן ניט אונטערשטיצט קיינע פון די צוויי גרופּן, האָפנדיק, אַז מיט דער צייט וועלן זיי זיך פאַראייניקן און בילדן אַ דעצידירנדן פאַקטאָר אין פּאָליטישן און עקאָנאָמישן לעבן פון דער מלוכה. איך האָב געוואָרנט, אַז אַזאַ שפּאַלטונג אין ישראל וועט שפּעטער אָדער פריער מוזן ברענגען צו קאַמפן אויך אין גלות. מען האָט זיך אָבער צו מיר ניט צוגעהערט.

אַזוי ווי עס איז געווען פאָראויסצוזען האָט די דאָזיקע שפּאַלטונג אין ישראל געבראַכט צו אַ ריס אין אַלגעמיינעם ציוניזם אין אויסלאַנד. מיר, אין דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע, פלעגן באַקומען ווענדונגען אָנצונעמען אַ פּאָזיטיווע שטעלונג צו דעם צד וועלכער רופט זיך „פּראָגרעסיוו״ און אַ

צווייטן מאָל צו דעם צד וועלכן מען וויל פאַרשרייען „רעאַקציאָנער". אַלגעמיין־ציוניסטישע פירער אין די פּאַראייניקטע שטאַטן, וועלכע זיינען ניט געווען גרייט זיך צו שטעלן אין די רייען פון די אַזוי גערופענע פּראָגרעסיווע און וועלכע האָבן ניט איינגעשטימט צו באַשמוצן דעם נאָמען פון זייערע חברים אין דער אַלגעמיין־ציוניסטישער פּאַרטיי אין ישראל מיט וועלכע זיי וואָלטן געווען שטאָלץ אין זייער אייגענער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע, זיינען פּלוצלינג פאַרגעשטעלט געוואָרן אַלס רעאַקציאָנערן און שונאים פון מדינת ישראל.

ביי אַזעלכע אומשטענדן איז די וועלט־קאָנפעדעראַציע פון אַלגעמיינע ציוניסטן אין איר היינטיקן צוזאַמענשטעל אַן אומנאַרמאַל באַשעפעניש און אַן אַבסורד. אַ קאָנפעדעראַציע, וועלכע פאַרטרעט צוויי פּאַרטייען פון וועלכע איינע זיצט אין דער רעגירונג און די צווייטע איז אויסער איר, שטעלט מיט זיך פאַר באמת אַ גראַטעסקע לאַגע.

די שטעלונג, וועלכע די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע האָט אָנגענומען, איז ניט קיין נייע. זי איז בלויז אַ באַשטעטיקונג פון אונזער אַלטער שטעלונג אין דער פראַגע, וועלכע מיר האָבן פאָרמולירט ניט אין צוזאַמענהאַנג מיט די מוניציפּאַלע וואַלן אין ישראל נאָר אין פאַרבינדונג מיט דער נאָענטער באַשטימונג פון אונזערע דעלעגאַטן צום ציוניסטישן קאָנגרעס. אין דער דעקלאַראַציע, וועלכע מיר האָבן דאַן פאַרעפנטלעכט האָבן מיר גערופן צו אייניקייט אין די אַלגעמיין־ציוניסטישע רייען אין ישראל, כדי זיי זאָלן בילדן אַ שטאַרקע ליבעראַלע צענטער פּאַרטיי. אַזאַ פּאַרטיי איז נויטיק, נעמענדיק אין אַכט די אויפגאַבן, וועלכע עס שטייען פאַר דער מלוכה.

די שטעלונג פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע אין די עקאָנאָמישע פראַגן פון ישראל איז באַקאַנט ניט פון היינט. מיר פאַרשטייען זייער גוט, אַז דער קאָאָפּעראַטיווער סעקטאָר אין דער מלוכה דאַרף פאַרנעמען זיין אָרט און אַז אַ געוויסע אינגערענץ פון דער רעגירונג איןווירטשאַפטלעכן לעבן פון לאַנד איז אומפאַרמיידלעך. פון דער צווייטער זייט אָבער פאַרשטייען מיר זייער גוט די וויכטיקייט פון פּריוואַט קאַפּיטאַל און פּריוואַטע אינוועסטיציעס. ישראל האָט ניט אַזעלכע נאַטירלעכע אוצרות, וועלכע זאָלן זיין גענוג צו באַפרידיקן די עקאָנאָמישע באַדערפענישן פון לאַנד און דערמעגלעכן גלייכצייטיק די אַבסאָרבירונג פון אַ מאַסן עליה. מיר זיינען געקומען צו דער איבערצייגונג אַז נאָר גענוג קאַפּיטאַל וואָס וועט קומען, אָדער בעסער געזאָגט, וועלכן מיר וועלן ז'אַפּן צוציען, וועט קענען לייזן אונזערע שוועריקייטן. אָבער דאָס וועט זיין מעגלעך נאָר דאַן אויב דער פּריוואַט אינוועסטירער וועט האָבן אַ געפיל פון זיכערקייט אין ישראל.

אַ שטאַרקע אַלגעמיין־ציוניסטישע פּאַרטיי אין ישראל וועט פאַרגרעסערן דעם צוטרוי פון די יעניקע, וועלכע מיר ווילן, אַז זיי זאָלן קומען און אינוועסטירן זייער געלט אין לאַנד. דורך דעם וועט די אַלגעמיין־ציוניסטישע פּאַרטיי מאַכן אַ גרויסן ביישטייער צו דער פאַרווירקלעכונג פון צווייטן טעאַפּ פון ציוניזם — דעם טעאַפּ פון קיבוץ גלויות.

די פראַגע איז דעריבער ניט קיין פראַגע פון רעאַקציע אָדער פון פּראָגרעס. ס'איז אַ פראַגע פון שטופּע און פון מאָס מיט וועלכע מען גייט צו צו געוויסע פּראָבלעמען.

דאָס איז די שטעלונג פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע. מיר וועלן קעמפן פאַר קאָאָפּעראַציע פון אַלע עקאָנאָמישע כוחות, כדי איינצושטעלן גערעכטיקייט און גלייכגעוויכט. אונזער ציל איז ניט קאָנקורענץ און קאַמף, ניט קלאַסן־קאַמף און ניט דאָגמאַטישע אידעאָלאָגיע פון אָפּגעשטאַנענקייט. אונזער ציל איז געבן אַ גלייכע מעגלעכקייט יעדערן אין אויפבוי פון דער מדינה כדי צו פאַרשנעלערן דעם טעמפּאָ פון אויפבוי און די אַבסאָרבירונג פון דער עליה. דאָס זיינען די אויפגאַבן, וועלכע מיר וועלן געדופן צו דערפילן.

איפּן שידוועג

(שלוס פון זייט 12)

טראָגן די באַשערטקייט און די אחריות מיט שטאָלץ און פאַראַנטוואָרטלעכקייט.

לאָמיר אויך האָפן אַז די קומענדיקע ציוניסטישע קאָנווענשאָן אין אַטלאַנטיק סיטי אין יוני פון דעם יאָר וועט אַ שטויס געבן די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע אויף דעם נייעם וועג פון אינטענסיווער חוב־דערפילונג אין ישראל און אין דער דיאַספּאָרע.

קורצע נייעס פון ישראל

אין ישראל איז לעצטנס אָנגעקומען מר. נאָרמאַן שעינין, דער דירעקטאָר פון „יאַנג דזשודעא" אין אַמעריקע. ער איז איינגעלאַדן געוואָרן קיין ישראל אַלס גאַסט פון דער „סקאַוט" באַוועגונג אין ישראל. ער איז אויך דער גאַסט פון בילדונגס־ און קולטור מיניסטעריום.

* * *

מר. דעיוויד קאַנטאָר, וועלכער האָט אין ניו־יאָרק אויפגעפירט מעלאָטיס „דהי קאָנסול", מאַכט איצט פאַרבינדונגען מיט תל־אביב כדי דאָרטן אויפצופירן די זעלבע פאַרשטעלונג. „קאָנסול" האָט געוואונען דעם פּוליצער פּרייז פאַר מוזיק.

WRHS AMERICAN JEWISH ARCHIVES

Rabbi Silver Calls For Unity Among Israel's General Zionists

51-2

"STRONG GENERAL ZIONIST PARTY WILL INCREASE CONFIDENCE OF THOSE WHO WANT TO INVEST"

Centre Force Essential To Solution Of Country's Problems

June 1951

THE role which General Zionism must play in Israel is discussed in the following article by Rabbi Hillel Silver, the famous American Zionist leader who is to visit South Africa next month. This article is the substantial text of a statement he made to a meeting in Tel Aviv during the tour he has just completed of the Jewish State. Rabbi Silver sees a strong General Zionist Party as essential to the solution of the economic problems which confront Israel.

At the last Zionist Congress in Basle, the American General Zionists were requested to join the World Confederation of General Zionists. It was explained to us that there were many people in the Yishuv in Israel who were without political affiliations, who did not want to follow the lead of either the right or the left wing, and who were therefore discriminated against. The vital interests of these people were often neglected because there was nobody on the world Zionist scene to speak for them in the same way that the political parties spoke for their members and sympathisers.

The American General Zionists entered the World Confederation in the hope that they could help improve this situation. Personally, I supported this step, and I participated as best I could in the re-establishment and development of the Confederation.

Differences of Opinion

It was abundantly clear from the very outset that there would be differences of opinion among the General Zionists, not only on political matters, but also in the economic and social spheres. However, we were determined that these differences should not be allowed to undermine the foundations of the World Confederation.

On numerous occasions we released our representatives from any allegiance to a fixed party line and permitted them to vote in accord with the dictates of their consciences, in the belief that the views of all General Zionists would naturally find a place within the framework of the General Zionist Movement.

This Movement has always proclaimed the primacy of national solidarity and discipline as against the separatist tendencies of the left and of the right; it has guarded a natural balance of national interest, in spite of struggles over political, social and spiritual problems; it has stood for the development of true democracy and individual liberty; for the encouragement of private initiative in industry, trade, agriculture and the professions; for a unified national school system and for the removal of Party machinery from the field of education; and for just and equal treatment of all new immigrants by the Jewish Agency and its institutions. We thought that with these principles we could work out a programme on which all General Zionists could unite.

The "Progressive" Separatists

But as early as 1948 a group, which called itself "Progressive," seceded from the General Zionist Party in Israel and set itself up as a separate Party. From that moment, all those who did not choose to follow this group were branded as reactionaries. Yet one needs a very precise microscope to distinguish the very subtle differences between this "Progressive" group and the General Zionist Party.

During my last visit to Israel in August, 1948, I deplored this split in General Zionist ranks and called on the Progressives to return to the fold and reunite with their parent organisation. We argued at that time that a continued split would eventually result in the destruction of one or possibly both Parties.

I did not support at that time either of the two groups, in the hope that their unification in the near future would create a Party that would become a decisive factor in the political and economic life of the State. And I warned that if nothing were done about the split it would spread to the Diaspora. Nobody, however, listened to my advice.

The Rift Widens

As expected, the rift in General Zionism in Israel caused a rift in General Zionism abroad. We in the Zionist Organisation of America were approached, now to take the side of the so-called Progressive group, now to take sides with those branded as reactionaries. General Zionist leaders in the United States who were not ready to support the so-called Progressives and who would not besmirch the names of their colleagues in the General Zionist Party of Israel, with whom they would have been honoured to sit in their own organisation in America, were presently berated as reactionaries and enemies of the State of Israel.

In these circumstances the World Confederation of General Zionists with its present composition became absurd. A Confederation which represents two Parties in Israel, one of which is in the Government and the other in the opposition, creates a grotesque situation indeed.

A Call to Unity

The stand taken by the Zionist Organisation of America is not a new one. It is only a confirmation of our previous stand on the same question, which we formulated, not in connection with the municipal elections in Israel, but in view of the forthcoming Zionist Congress and the election of our own delegates to that Congress. In the Declaration of Principles adopted and published by us we call for unity in the ranks of the General Zionists in Israel.

We call for a strong, liberal Centre Party in Israel, because only such a Party can cope with the tremendous tasks which face the country.

The position of the Zionist Organisation of America on the economic issues of Israel has been known for a long time. We understand very well the role of the co-operative sector in the life of the country and we admit that to a certain extent Government intervention in the economy of the country is unavoidable. On the other hand, however, we know the importance of private capital and private investment for Israel, which has not the natural resources to satisfy its economic needs and, at the same time, absorb the huge mass-immigration. We have come to the conclusion that the solution of Israel's economic difficulties requires a large investment of private capital. But this capital needs to be drawn into the country from abroad, which means that foreign private investors must be made to feel secure in their investments in Israel.

A strong General Zionist Party in Israel will increase the confidence of those we want to come to the country to invest and to work. By establishing such confidence the General Zionist Party will make its great contribution to the realisation of the second phase of Zionism—the period of the ingathering of the exiles.

This is not a question of reaction or progress. It is rather a question of the extent to which Israel will be able to solve certain basic problems.

This, in brief, is the programme of the Zionist Organisation of America. We shall fight for the co-operation of all economic forces, with the aim of establishing justice and a desirable balance of forces.

We engage in no class struggle and possess no dogmatic ideology of stagnation. Our aim is to give an equal opportunity to everybody in order to accelerate the tempo of State-building and the absorption of immigrants. These are the tasks which we feel we are called to fulfil.

דר. א. ה. סילווער און די צוקונפט פון ציוניזם

May 51

דער ציוניזם איז אַ פּערמאַנענטע רעוואָלוציע אין יידישן לעבן, וואָס האָט נאָך נישט אויסגעשעפּט זיין אינהאַלט מיט דער אַנטשטייאונג פון מדינת ישראל. ער וועט אויך נישט דערפילן פולקאָם זיין מיסיע און אויפגאַבע, מיט רעאַליזירן בלויז טיילווייז דעם פּראָצעס פון קיבוץ גלויות, נאָר ער וועט דאַרפן אנהאַלטן זיין פאָרם און אינהאַלט נאָך אין משך פון דורות כל זמן יידיש לעבן וועט עקזיסטירן אין חוץ לארץ.

אַזוי לאַנג ווי עס זענען דאָ — און עס וועלן תמיד זיין — בשותּפותדיקע אינטערעסן צווישן מדינת ישראל און דעם וועלט־יידנטום, פאַר דעם קיום און המשך פון אונזער פאָלק אַלס אַן אינטעגראַלער אָרגאַניזם, וואָס איז בלויז צעטיילט געאָגראַפיש, אָבער בשום אופן נישט עטניש, קולטורעל און גייסטיק, דאַרף דער ציוניזם אַנהאַלטן זיין גייסט און פיזאָנאָמיע אַלס דער אָפּיציעלער פאַרטרעטער פון די ישראל־אינטערעסן צווישן וועלט־יידנטום און אַלס פאַרבינדונגס־קאַנאַל צווישן ביידע טיילן פון יידישן פאָלק.

מדינת ישראל, דאָס הארץ און דער נערוו פון יידישן פאָלק, וועט נאָך צום באַדויערן פאַר פילע יאָרן זיין אָפּהענגיק עקאָנאָמיש און פינאַנציעל — און טיילווייז, אין געוויסע ערנסטע מאָמענטן, אויך פּאָליטיש — פון די יידן אין גלות, און ספּעציעל פון אַמעריקאַנער יידנטום. און בלויז דורך אַ שטאַרקע ציוניסטישע וועלט־אָרגאַניזאַציע, וועלכע זאָל אויך געניסן פון אַ ספּעציעלן סטאַטוס אין מדינת ישראל, איז מעגלעך אַ פּערמאַנענטער און שטאַרקער גייסטיקער קיום און עפעקטיווע אינטערעסן־שותּפותדיקייט צווישן ישראל און דעם וועלט־יידנטום.

צום באַדויערן, זענען נישט אַלע ציוניסטישע פּאַרטייען ביי דער מיינונג. די פירער פון מפא"י, וועלכע איז נאָך דערווייל די רעגירונגס פּאַרטיי, האָבן גלייך נאָך דער פּראָקלאַמירונג פון מדינת ישראל אָנגעהויבן פירן אַ פּאָליטיק פון איגנאָרירן די ציוניסטישע באַוועגונג מיט אירע מנהיגים, מינימיזירנדיק זייער ביישטייער צו דעם נס פון את חלתא דגאולה, מיט זייער פלירטע וועגן מיט די נישט - ציוניסטישע עלעמענטן פון די פאַראייניקטע שטאַטן, מיט די אָפּיציעלע אויפנאַמעס פאַר די מאַרגענטויס, די בלאַושטיינס, א. א. פון זייער חדר, מיט זייער נישט דערלאָזן, אַז דער קאָנגרעס זאָל פאָרקומען נאָר אים אָפּשטופּן פון יאָר צו יאָר, — מיט דעם אַלעמען, האָבן זיי געצילט צו ־רעכן די ציוניסטישע באַוועגונג און פאַרוואַנדלען אַלע ציונים פון חוץ לארץ אין „פריינט פון ישראל" און דעם ציוניזם — אין אַ פילאַנטראָפּישע אינסטיטוציע, אָבער באין אופן נישט אין דער לעבעדיקער פאָלקס־באַוועגונג וואָס איז בלויז פאַראינטערעסירט אין דער צוקונפט, אויפבוי און אַנטוויקלונג פון מדינת ישראל.

דער אַלגעמיינער ציוניזם האָט מיטן אויפקום פון מדינת ישראל שטענדיק פאַרטיידיקט די וויכטיקייט פון אַ שטאַרקער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג, און אונזערע מנהיגים האָבן ביי יעדער געלעגנהייט געקעמפט פאַר דער איינשטעלונג. מיר זענען צופרידן וואָס אויך די מפא"י מענטשן אַפּעלירן שוין היינט מיט די זעלבע טערמינען (אפשר איז דאָס ביי זיי נישט מער ווי אַ וואַל־פּראָפּאַגאַנדע?...)

אַ שטאַרקע ציוניסטישע וועלט־באַוועגונג וועט קענען דערפילן אירע אויפגאַבן, אויב אין איר שפּיץ וועט שטיין אַ דינאַמישע פּערזענלעכקייט, און אומקאָמפּראָמיסבאַרער קעמפער פאַרן ציוניסטישן אידעאַל, אַ מענטש מיט

(סוף אויף זייט 21)

Emeth · אמת

WAHRHEIT · LIBERAL DEMOKRATISCHE WOCHENZEITUNG

2. Jahrgang No. 27 | Tel Aviv, 3. Mai 1951 יום ה׳ כ״ז ניסן | Preis 70 Pruta

Dr. Abba Hillel Silver:

Alle Kräfte für Israel!

Amerikanisches Judentum an der Seite des jüdischen Staates

Wenn es noch eines Beweises bedurft hätte, dass unsere Regierung und die herrschende Partei sich in ihrem Verhalten zu den Trägern des zionistischen Gedankens in der Golah und insbesondere in Amerika auf falscher Bahn bewegen, so hat diesen Fehler der Besuch Dr. Abba Hillel Silvers mit restloser Anschaulichkeit demonstriert. Man kann mit den Machtmitteln der Offizialität Kundgebungen arrangieren, man kann auch, nach einem bis aufs I-Tüpfelchen sorgfältigst ausgearbeiteten Programm, einen der Staatsexekutive zur Verfügung stehenden Apparat, ohne besondere Schwierigkeiten, in Bewegung setzen — die Seele und das Herz des Volkes jedoch sind Güter, die keine äussere Macht der Welt zu mobilisieren vermag. Und die nach Tausenden zählende Menge, die in Ludd, in Petach-Tikwah, in Ramat Gan und in Tel Aviv der Begrüssung des Gastes beiwohnten (das Attribut „hoch" lassen wir diesmal weg, um nicht die Nervosität des offenbar sehr sensiblen Reporters der „Jerusalem Post" zu steigern), sowie auch alle die Tausenden, die nicht dabei sein konnten, waren von jener inneren Emotion beherrscht, die dieses Ereignis charakterisierte. Hier manifestierte sich die organische Beziehung des Werkes zum Geist, der es zustandebrachte, zu jenem Geist, der mit der Persönlichkeit Theodor Herzls unlösbar verbunden bleibt und den heute Dr. Abba Hillel Silver so sinnvoll symbolisiert. Ein Morgenthau in starker Währung kann wohl auf die notleidenden Kassen des jungen Staates befruchtend wirken und monetarische Penizillin-Kuren mögen einem Budget, das mit den gangbaren Mitteln einer fiskalischen Normalität nicht ins Gleichgewicht zu bringen ist, zuträglich sein — ewig wahr aber bleibt, dass zwischen Dollar und zionistischem Gedanken dem letzteren das Primat gebührt. Und mit der gleichen dogmatischen Unerschütterlichkeit kann man behaupten, dass das Baseler Programm die nationalen Fonde schuf — und nicht umgekehrt.

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

Dr. Silver unmittelbar nach seiner Ankunft in Israel (Photo Kaufmann)

Aus dieser im Volke — hüben und drüben — tief wurzelnden Einsicht heraus ist der Enthusiasmus zu erklären, mit dem Dr. Silver in Israel empfangen worden ist. Jene, deren Horizont über die rot gestrichenen ideologischen Grenzpfähle der Partei nicht hinausreicht und die die Grösse des Ereignisses auf ein simples Wahlmanöver hinabdrücken möchten, säuselten:

„. . . Es liegt darin (gemeint ist die Art der Begrüssung Dr. Silvers — die Red.) eine Art Entstellung der Wahrheit, wenn man Dr. Silver als ‚Erlöser', ‚Retter' und ‚Erbauer des Staates' dem Jishuw präsentiert. . . Erez Israel hat das jüdische Volk erbaut. . ." (Al Hamishmar vom 26. April 1951).

Wie weit diese einseitig-linke Darstellung von objektiver Berichterstattung entfernt ist, beweist die Äusserung Dr. Abba Hillel Silvers, am gleichen Tage, an welchem der Mapam-Schreiber sein Gift-Geschoss gegen die Allgemeinen Zionisten abfeuerte. Selten ist noch eine Lüge schon im Zeitpunkt ihrer Entstehung so radikal niedergestreckt worden, wie im vorliegenden Falle. Dr. Silver sagte nämlich am Mittwoch, den 25. April, in Ramat Gan, der Stadt, deren Ehrenbürger er ist, in seiner Antwort auf die Begrüssungsansprache des Vizebürgermeisters J. Eisenstein u.a.:

„. . . Kein Privatmann hat den Staat geschaffen. Die Bevölkerung Israels und die Massen unseres Volkes in der Golah haben dazu beigetragen, dass wir das vollbringen konnten, was uns das Schicksal zugedacht hat. Ich und meine Mitarbeiter wiesen bloss dem Strom der Begeisterung unserer Brüder in den Vereinigten Staaten von Amerika die Richtung, um Israel entstehen zu lassen und ein Leben in Ehren und Unabhängigkeit, in Freiheit und in Sicherheit zu ermöglichen. . . Die Judenheit Amerikas wird auch in Zukunft dem Staate Israel politisch und wirtschaftlich zur Seite stehen. . ."

Freilich die Mapam-Leute, denen, nach dem Bekenntnis eines ihrer Führer, Moskau die zweite Heimat ist, können sich kaum zu einer unbefangenen Beurteilung der Vorgänge in der Bewegung und ebenso wenig zu einer unvoreingenommenen Wertung der zentralen Persönlichkeit des Zionismus in seiner heutigen Gestalt aufraffen. Sie sehen in allem, was nicht ihre Partei-Marke trägt, ein störendes Element und, vor allem, einen Faktor, der die Erreichung der „sozialistischen Hegemonie" zu vereiteln sucht.

— ew.

An den Rand GESCHRIEBEN

Bolschewistische Methoden

Die Sensationsnachrichten über die Beschlagnahme von Gold und über Gold-Razzien sind verstummt. Es ist viel darüber geschrieben worden, aber nicht das Wesentliche.

Bei der ganzen Aktion handelt es sich um eine Nachahmung bolschewistischer Methoden. Der Kaufmann, der Arbeiter, der Beamte und der Rentier sind durch die Benutzung der Notenpresse seitens des Staates in der infamsten Weise geschädigt worden. Es war das gute Recht des kleinen Mannes, von der legalen Möglichkeit Gebrauch zu machen, sich irgendwie zu sichern und Gold zu kaufen. Dieser Goldbesitz ist bis heute legal. Die Regierung hat nur den freien Goldhandel verboten.

Erst jetzt hat man die legale Möglichkeit gegeben, den Goldbesitz in Israel-Pfunde umzuwandeln. Bei den festgesetzten Kursen verlieren die Goldbesitzer Geld. Es handelt sich also für diejenigen, die ihr Vermögen in Gold angelegt haben, um eine indirekte Vermögenssteuer. Wie immer, so ist auch diesmal derjenige, der legal handelt, der Dumme; diejenigen jedoch, die ihr Vermögen in Gegenständen des schwarzen Marktes angelegt haben, können lachen.

Die Goldbeschlagnahmen, die Razzien und Haussuchungen werden als legale Massnahmen bezeichnet. In Wirklichkeit sind es Willkürakte. Wenn man will, kann man mit einer Notverordnung alles als legal bezeichnen. Alle Diktatoren bedienen sich dieser Form der Regierung. Sogar die Ermordung von sechs Millionen Juden durch Hitler war legal. Alles, was heute in Russland geschieht, ist doch bestimmt „legal".

Es ist eine Situation eingetreten, in der der Bürger kein Recht hat und es für die Allmacht und Willkür der Staatsorgane keinerlei Grenze gibt. Man kann legalen Besitz beschlagnahmen, man kann an die Safes herangehen, man kann Haussuchungen durchführen, man kann Zwangskurse festsetzen, — alles das ist erlaubt.

Ob in einem solchen Klima von wirtschaftlicher Willkür es ein ausländischer Kapitalist attraktiv finden wird, sein Kapital zu investieren, ist eine andere Frage.

... sige System von den bolschewistischen Methoden noch irgendwie unterscheidet?

An die Adresse der „Jerusalem Post"

Die „Jerusalem Post" setzt sich in ihrer Ausgabe von Donnerstag, den 26. April 1951, in ihrer Rubrik „Keeping Posted" mit der englischen Publikation der Allgemeinen Zionisten auseinander. Wir halten es für unsere kollegiale Pflicht, der „Jerusalem Post" einige Informationen zu geben, nachdem wir zu unserer Verwunderung feststellen, dass sie diese nicht besitzt.

Die englische Publikation der Allgemeinen Zionisten heisst nicht „Hinter dem blauweissen Vorhang", sondern sie heisst: „INSIDE ISRAEL". Diese Zeitung ist ausschliesslich für das Ausland bestimmt. Denn die Bewohner des Landes erhalten diese Informationen entweder durch die hebräischen Publikationen, oder durch die „Jerusalem Post" oder durch die Ereignisse des täglichen Lebens aus eigener Erfahrung.

Einer der Artikel in dieser für Amerika bestimmten Publikation hat die Überschrift „Hinter dem blauweissen Vorhang". Darin werden den amerikanischen Zionisten viele interessante Dinge bekannt gegeben. Was daran irreführend oder verleumderisch sein soll, wie die „Jerusalem Post" sich ausdrückt, sehen wir nicht ein.

Wir verstehen, dass es sehr unangenehm ist, dass die amerikanische jüdische Öffentlichkeit Nachrichten und Informationen erhält, die nicht von dem Informations-Monopol d. Histadruth oder der Regierung ausgehen. Aber Wahrheiten, auch wenn sie unangenehm sind, sind noch lange nicht irreführend oder verleumderisch.

Damit die „Jerusalem Post" nicht von der letzten Ausgabe des „Hadassah Newsletter" der Mrs. Rose Halperin abhängig ist, haben wir uns erlaubt, ein Exemplar von „Inside Israel" mit Komplimenten von „Emeth" an die „Jerusalem Post" zu übersenden.

Schwarzer Markt

Israel ist ein kurioses Land ...

Tel Aviv im Zeichen des

Die Massenkundgebung

Schabbath, den 28. April, stand Tel Aviv im Zeichen des Besuches von Dr. Abba Hillel Silver. Der Mograbi-Platz und der Saal waren schon lange vor Beginn der Massenversammlung von einer in die Tausende zählende Menge besetzt, die ungeduldig der Ankunft des Führers der amerikanischen Zionisten harrte. Ein Polizei-Detachement und Funktionäre der Partei der Allgemeinen Zionisten mussten alle Mühe aufwenden, um dem Vordrängen der Massen zum Mograbi-Gebäude Einhalt zu tun und auf diese Weise Unglücksfälle zu verhüten.

Um elf Uhr vormittags erschien Dr. Silver, in Begleitung des Vorsitzenden der Partei der Allgemeinen Zionisten, P. Bernstein, sowie anderer führender Mitglieder der Partei im Saale, wo ihm rauschende Ovationen dargebracht wurden.

Herr P. Bernstein eröffnete die imposante Kundgebung mit einer kurzen Ansprache, in der er, nach einem Hinweis auf die Aufgaben des Staates und der Bewegung im gegenwärtigen Augenblick, u. a. ausführte:

„Es ist jedermann klar, dass die Alijah um jeden Preis fortgesetzt werden muss, es ist aber nötig, dafür zu sorgen, dass die neuen Olim in den Wirtschaftsorganismus d. Staates eingeordnet werden".

Es sei weiters wichtig — setzte P. Bernstein fort — die individuelle Freiheit des Bürgers vor überflüssigen Eingriffen der Staatsgewalt zu schützen.

Die Rede Dr. Silvers

Hierauf ergriff Dr. Silver das Wort. Er sagte einleitend, es läge ihm ferne, an den inneren Einrichtungen des Staates Kritik zu üben. Er sei gekommen, um das Land nach zweiundeinhalbjähriger Abwesenheit wiederzusehen, um zu lernen und nicht um zu lehren. Das Land werde noch geraume Zeit, eine ganze Generation hindurch, auf die Unterstützung der Bewegung angewiesen sein, die für eine Vergrösserung der Alijah um weitere drei Millionen Juden sorgen müsse. Jetzt werden die Aufgaben der zionistischen Organisation von einer Seite bejaht, die noch vor kurzer Zeit deren Existenz bestritten hat und es wäre sehr fraglich, ob ...

1. **Mobilisierung aller Kräfte bis zur maximalen Höchstleistung;**
2. **Bedachtnahme darauf, dass das Vorrecht Israels bei der Verteilung der Magbith-Ergebnisse gewahrt bleibt;**
3. **Förderung der privaten Kapitalsinvestitionen;**
4. **Mobilisierung der menschlichen Arbeitskraft im Interesse Israels, in der Weise, dass fachlich ausgebildete Elemente ins Land gesandt werden;**
5. **Vorbereitung einer Alijah jüngerer Jahrgänge aus Amerika.**

Am Schluss seiner mehrfach von stürmischem Beifall unterbrochenen Rede verglich Dr. Silver die Lage im Lande ...

Das Märchen ...

Erklärungen D...

Bei einer am 26. April in Tel Aviv stattgefundenen Pressekonferenz gab Dr. Abba Hillel Silver einige aufschlussreiche Mitteilungen über die Vorgeschichte der Staatsgründung und wandte sich mit aller Schärfe gegen bestimmte Kreise, die seit geraumer Zeit eine systematische Verleumdungskampagne gegen seine Person betreiben.

Die Quelle dieser Quertreibereien sei in Amerika zu suchen — sagte Dr. Silver — woher diverse Entstellungen durch gewisse Kanäle nach Israel geleitet werden.

Der Redner verwies darauf, dass die massgebenden Stellen in den USA ursprünglich durchaus keine Neigung zeigten, die auf die Staatsgründung gerichteten Bestrebungen der Juden zu unterstützen.

Amerikanische ...

Allgemeine Zion...

Das Komitee zum Empfang Dr. Abba Hillel Silvers veranstaltete am Mittwoch, den 25. April, im Klub der Kaufleute und Industriellen in der Nachmanistrasse in Tel-Aviv zu Ehren des Gastes einen Abend, in dessen Verlauf Dr. Silver die Stellung der amerikanischen Zionisten Israel gegenüber präzisierte.

„Ich wollte", sagte Dr. Silver „nach zweiundeinhalbjähriger Abwesenheit wieder einmal Israel sehen, um mit eigenen Augen die Entwicklung des Landes wahrzunehmen.